

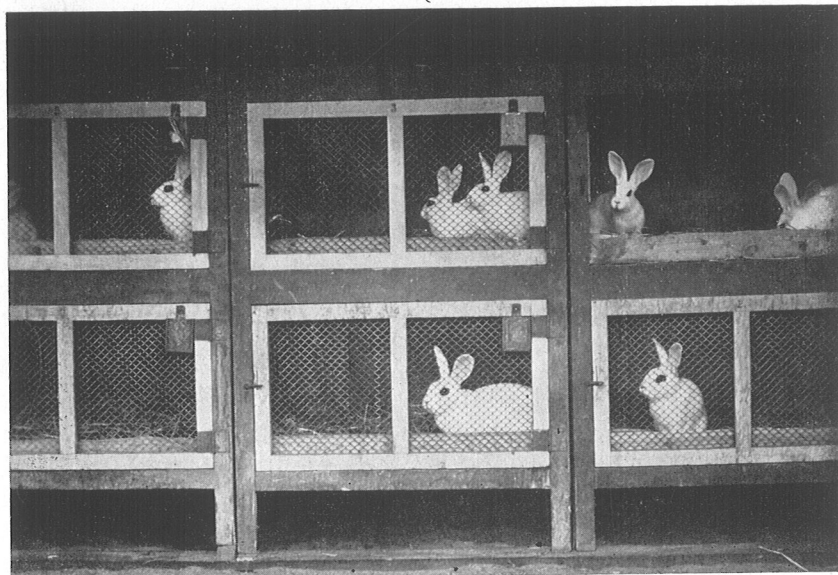
chot in het hok ge-
 r afgesloten buiten-
 nnen- of nestruimte.
 ezaagd van 15 c.m.
 het donkere nesthok
 mijn fokkerij waren
 ijde uitgezaagd; de
 aan de achterzijde
 het binnenhok zijn
 rôle dus vergemak-

rsplankje aan, opdat
 uit hun nest vallen.
 oende bleek te zijn.
 e gootjes achter de
 n, geven een vuile,
 n stroodeelen, welke
 iet te spreken. Als
 g niet te lang tarwe-

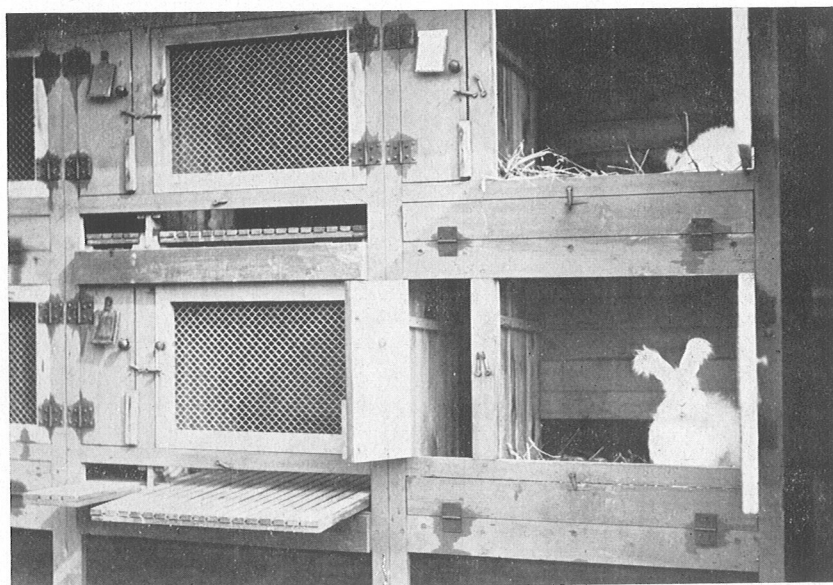
n onderdeel van de
 scht, na jarenlange,

Hoogte	Bodemopper- vakte
c.m.	c.m.
60	0,96
55	0,80
55	0,64
50	0,48

zal opmerken, vrij-
 altype. Een grootere
 or het reinigen der
 kunnen doordringen;
 onder deze kan zich
 als frontsluiting ge-
 eele front door een



Een model-stal met schitterende collectie Witte van Hotot, voorzien van overspringend dak en gazen frontdeuren. (Foto Joppich).



Model-Angorastal met 2-deuren-systeem, voorzien van buiten- en nesthok, ingelegd lattenrooster, openingsklep, fokkaarhouders, enz. (Foto Joppich).

uit dezelfde streek; St. Nicolas ligt op de lijn Antwerpen—Gent. De dekkleur van de eerste variëteit is zuiver licht-blauw, ongeveer overeenkomende met de kleur van „vergeet-mij-nietjes”. De St. Nicolas is meestal iets donkerder van nuance en werd vroeger met een witte bles en een witte borst (slab) gefokt.

De Blauwe van Beveren werd tijdens den wereldoorlog in 1915 in Engeland geïmporteerd en werd daar zeer populair. Hij wordt daar zoowel in type en kleur als in beharing in een buitengewoon goede kwaliteit gefokt. Ook in Frankrijk heeft dit ras vele aanhangers en in alle landen geldt het terecht als een nutras van de eerste orde! Ons land kreeg zijn materiaal uit België en wil het met het type niet te best vlotten.

Onze standaard zegt over den lichaamsvorm: De lichaamsbouw doet eenigszins aan den vorm eener mandoline denken, d.w.z. een sterk ontwikkelde achterhand, welke in een zacht glooiende lijn naar de rugpartij en de schouders verloopt. De achterhand is soepel afgerond. Op een breed kruis dient gelet te worden, daar het mandoline-model en het breede kruis zware schenkels en dus een vleeschtype in de hand werken. In type valt er dus tusschen den Blauwe van Beveren en den Weener een zeer markant verschil te constateeren. De rassen zijn dan ook van verschillenden oorsprong.

Aan dien mandoline-vorm wil nog wel eens iets haperen, ook in het stamland België. Engeland is hierin veel verder. Ook is de kleur ten onzent vaak veel te donker en benadert zij die der Weeners. Men lette verder streng op de nagelkleur, daar men zoowel in België als in Engeland hierop niet al te nauw let en witte nagels ten onzent een zware fout zijn, welke het dier uitsluiten van elke bekroning. Het gewicht variëert van 6½—9 pond.

De beharing is zeer dicht en heeft een maximum-lengte van 3 c.m. Het haar is zeer zacht en glanzend. Bij het terugstrijken slaat het niet direct terug, maar neemt zeer langzaam de natuurlijke ligging weer aan. Ook in haarlengte en onderwol schieten vele onzer Blauwe van Beveren te kort. Zoo blijft er gelukkig nog voldoende werk voor onze fokkers om hierin ook de noodige verbetering te brengen.

Witte van Hotot

(D. = Weisses von Hotot; E. = onbekend; F. = Blanc de Hotot).

De plaats van herkomst van dit ras is Frankrijk, waar Madame Eugénie

Berna
oogen
tentoo
tegen
dit ras
de zo
Frans
daar
de wo
toppe
Enkel
den
paste
zoo v
vrien
mer,
dezel
toe, o
hij to
Blau
Het r
rijk n
en vo
kele
biede
In de
mijn
alle s
Onze
licha
aansl
van o
oogha
omzo
omzo
gewic
Onde
5 mil

en—Gent. De
ongeveer over-
St. Nicolas is
een witte bles

og in 1915 in
ij wordt daar
gewoon goede
anhangers en
erste orde! Ons
t type niet te

amsbouw doet
een sterk ont-
naar de rug-
pel afgerond.
ndoline-model
pe in de hand
everen en den
assen zijn dan

en, ook in het
s de kleur ten
ers. Men lette
België als in
en onzent een
ekroning. Het

te van 3 c.m.
slaat het niet
ligging weer
r Blauwe van
erk voor onze

nc de Hotot).

dame Eugénie

Bernard uit Hotot en Auge dit witte konijn van middenslag met bruine oogen wist te fixeeren en het vanaf 1912 als constant verervend ras tentoonstelde. Al wordt het vaak, zelfs door de maakster van het ras tegengesproken, dat Papillons français zijn gebruikt ter verkrijging van dit ras, toch ben ik er van overtuigd dat ook dit ras is ontstaan door de zoogenaamde verdringingskruising. Daardoor werd de kleurstof der Fransche Papillons teruggedrongen tot de kleur van de oogen en daaromheen een smalle ring. Deze theorie wordt gesteund doordat in de worpen jongdieren optreden met oogringen, gekleurde neuzen, oortoppen en aanduidingen van aalstreepen.

Enkele jaren voor den wereldoorlog paste mijn helaas zoo vroeg gestorven vriend Herman Ziemer, t.z.t. Husum, dezelfde methode toe, op welke wijze hij tot zijn Husumer Blauaugen kwam.

Het ras is in Frankrijk nog al populair en vond ook in enkele Duitsche gebieden aanhangers.

In de fokkerij van mijn vriend Friedrich Joppich had ik gelegenheid te over dit ras in alle stadia van zijn ontwikkeling te bestudeeren.

Onze standaard zegt o.a.: De *kleur* van den pels moet over het geheele lichaam helder wit zijn, met fraaijen glans, zonder gelen- of grijzen aanslag of inmenging van andersgekleurde haren of vlekken. De kleur van den iris van het oog is zuiver *donkerbruin*; de oogleden en de oogharen moeten zwart zijn. Om de oogen bevindt zich een zwarte omzooming van ongeveer 2 millimeter. Juist de oogkleur met oogomzooming is één der typische kenmerken van deze witte variëteit. Het gewicht variëert van 6½ tot 9 pond.

Onder de zware fouten vinden wij o.a. oog-omzooming breeder dan 5 millimeter.



Witte van Hotot,

geheel wit met vrij smalle, regelmatige, overal even breeden zwarten rand rondom de oogen.

Naar schets van C. S. Th. van Gink.